

عنوان مقاله:

جایگاه امامت در کلام اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 6، شماره 24 (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

حسین کریمی - عضو هیات علمی دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

مسئله خلافت (جانشینی پیامبر صلی الله علیه و آله) بعد از ارتحال رسول الله مورد اختلاف صحابه قرار گرفت. جمعی از آنان، یعنی اهل سنت، امامت را تابع انتخاب دانسته و آن را امری فقهی می دانند که به خود مسلمانان واگذار شده است و جمعی دیگر، یعنی شیعیان، قائل به نص و انتصاب امامت شده و آن را از مسائل کلامی دانسته اند. مولف در این مقاله سعی کرده با دلایل عقلی و نقلی، کلامی بودن آن را اثبات کند و این بحث را به گونه ای بررسی کند که حافظ وحدت و دور از دامن زدن به اختلافات شیعه و سنی باشد. نگارنده به پیروی از بزرگان امامیه بر آن است که امام باید معصوم و در عقاید و اخلاق حسنه، به ویژه علم و عدالت افضل امت خود باشد و چون تشخیص و احراز قطعی عصمت و افضل بودن از دیگران برای مردم عادی میسر نیست، تعیین امام واجد شرایط منحصر به تعیین خدا و ابلاغ از طرف پیامبر (صلی الله علیه و آله) است. بنابراین، با انتخابات و آرای ملت نمی توان شخصی را به عنوان جانشینی پیامبر(صلی الله علیه و آله) معین کرد. نقش ملت بعد از نصب وی در تحصیل قدرت و اتمام حجت موثر است. نگارنده برای اثبات این مدعا این مقاله را در ۳ فصل و یک خاتمه به پایان می برد و آن چه را در این چکیده ادعا شده با دلایل عقلی و نقلی به اثبات می رساند[۱].

کلمات کلیدی:

علم کلام، شیعیان امامیه اثنی عشری، اهل سنت، امامت در کلام اسلامی، فرقه ناجیه، متکلمان امامیه و آل نوبخت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1482148>

